

[Carl P. Jensen.]

kun sagde, at man nu ville kunne give sine advarsler mod strejketrusler en anden adresse end den sædvanlige, nemlig arbejderne. Jeg er ked af, hvis disse bemærkninger har generet det ærede medlem. Jeg troede, han var på talefod med landbruget.

Det ærede medlem har talt om dagspressen som et livsvigtigt område, hvad det vel næppe kan være, hvorfor man i stedet taler om ytringsfrihed. Jeg tror, at strejker er mere livsvigtige for bladhusenes forretningsmæssige interesser end for ytringsfriheden, der jo i vore dage vil kunne varetages på anden måde, både i retning af brug og misbrug, hvad vi har rig erfaring for.

Man har i denne forbindelse, hvor det drejer sig om pressens forhold under konflikt, henvist til den ordening, man har i Sverige. Men her må man ikke glemme, at der ikke er nogen som helst principiel forskel på pressen dér og i Danmark. Der er ikke noget forbud mod at etablere konflikt inden for pressen i Sverige. Den eneste forskel er den, at man i Sverige har langfristede aftaler, 5 eller 10 års, men når disse aftaler står til udløb, så er man stillet nøjagtigt som her. Der er den forskel, at man i god tid før udløbstiden søger at finde frem til de fremtidige løn- og arbejdsvilkår, og noget sådant må man også kunne gøre her.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen spurgte mig, om jeg havde den opfattelse, at parterne under alle forhold har ret til at etablere konflikt. Ja, jeg har lige så lidt mulighed for at svare konkret på dette spørgsmål som det ærede medlem for at konkretisere, hvad man forstår ved livsvigtige områder. Jeg vil forbeholde mig ret til at se på problemerne, når situationen foreligger, hvilket det ærede medlem vil være vidende om at jeg har gjort tidligere, og således som i øvrigt også kommunisterne har gjort det her i salen, når forholdene efter deres opfattelse har betinget en afvigende stillingtagen.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen peger på Hove Kristensens forslag i kommissionen om voldgift, som Hove Kristensen siger er baseret på erfaringer inden for bankfaget. Jeg vil gerne spørge: har man nogen erfaring inden for bankfaget? Jeg

tror det ikke. For det første er bankfaget et meget begrænset område. Man følger i realiteten bare op og gennemfører de ændringer, som har fundet sted under hovedorganisationernes medvirken på beslægtede områder. Man samler op og intet som helst andet. For det andet har man fra bankfagets side et så begrænset kendskab til arbejdsmarkedets problemer, at man ikke har nogen som helst forudsætning for at kunne råde arbejdsmarkedets hovedorganisationer. For det tredje har man en helt frivillig ordening, og endelig for det fjerde har denne ordening aldrig nogen sinde været i anvendelse.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensens bemærkninger om afstemningsreglerne i forligsmandsloven og suppleringsretten må givet bero på en misforståelse eller en fortalelse. Når det ærede medlem nævner 35 pct.s stemmedeltagelse som lovens forskrift, er det en fortalelse, for det ærede medlem ved godt, at det er 75 pct. Men også det anser det ærede medlem for at være en for høj stemmeprocent, og det kan jeg ikke rigtig forstå, når man ellers i visse tilfælde ikke anser 99,9 pct.s stemmedeltagelse for at være noget særlig opsigtsvækkende, endsiø urimeligt.

**Thisted Knudsen:** Den ærede ordfører for retsforbundet, det ærede medlem hr. Helge Madsen, må jeg forstå sådan, at hans standpunkt til problemet kort og godt er: ikke et skridt videre ad den vej, der her er tale om. Nu ved jeg ikke, hvor meget eller hvor lidt man skal lægge heri, men hvis det er det sidste, retsforbundet kan tilbyde, også som regeringsparti, er der jo sat ret snævre grænser for bevægelsesfriheden.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard gjorde en række bemærkninger til det forslag, jeg havde stillet i kommissionen, og spurgte udtrykkeligt: hvad så, når denne udsættelse har fundet sted? Det er selvfølgelig rigtigt, at der er et problem her. Jeg har heller aldrig hævdet, at statsministeren skulle sidde og flette fingre, men sagt, at samfundsmagten i så tilfælde kom ind i billedet og havde pligt til at medvirke til en ordening. Men man kan stille det ærede medlem det samme spørgsmål, for så vidt angår dette lovforslag: når forligsmanden er kørt fast, hvad så? Derpå giver regeringslovfor-